

тулено в сянка лице и скръстени на скута ръце, той, като се разхождаше равномерно назад и напред из шатрата.

Нямаха какво да си кажат. Или се бояха да говорят. Тя се опита на няколко пъти да заговори за миналото, да му спомни чудните дни край Босфора, игрите в Хиподрума, хубостта на Влахерна последната вечер, но Калоян неохотно отвърщаше с няколко къси думи и отново се загръщаше в мълчание.

Скръб заливаше сърцето му. Единствената утеха на живота му бе изчезнала, най-хубавия спомен на младостта му бе заличен. Защо я беше среднал пак? Инак тя щеше да остане завинаги в паметта му все така, както я бе виждал в последната вечер...

Той я видя отново застанала най-горе на високата стълба, с трисвещник в ръка, в бял хитон, бледа и решителна, след това при вечерята с Теофил, така весела и примамлива в цялата свежест на царствената си хубост, след това суровата гънка на устните ѝ, кървавия лакет, голямата жертва на любовта ѝ, там, коленичила на снега с молитви и напътствия върху студените устни

Калоян погледна жената, която се бе свила в ъгъла, жалка, грозна, уморена ~~и~~ въздъхна.

Ефросина долови мъката му и още по-вече се сви в покривалото си. Не трябваше вече никога да се срещат. ^{визит} Защо се бе случило така? Тя тъй дълго бе мечтала за тази среща. А ето сега това сякаш трябваше да бъде последната радост и последното наказание на живота ѝ.

В стана на войските се обади първият рог. Нему отвърна втори, трети, четвърти.

Навън зазоряваше...

Ефросина бавно се изправи. Протегна ръка. Сълзи заглушаваха гласа ѝ.

Ийй - Сбогом, Иоаница! Сбогом...